

Werkblad 14.6 – Meneer De Hoop

HOOP DOEN

Meneer De Hoop is een hoopvolle man. Elke dag zit hij op zijn stoel voor het raam. Hij kijkt naar buiten en denkt aan de belangrijke dingen in zijn leven. Hij hoopt dat er eens een keer iets zal gebeuren: dat zijn oude huisje eens een grote opknapbeurt krijgt. Dat hij wat minder pijn heeft aan zijn linkervoet. Dat er gezellig vrienden over de vloer zullen komen. Elke dag zit meneer De Hoop daar weer. En elke dag hoopt hij hetzelfde. Maar het gebeurt nooit. Hij zit alleen maar in zijn eentje uit het raam te staren. Af en toe wordt hij er verdrietig van. Dan denkt hij aan zijn krakkemikkige huisje, aan zijn zere voet en aan zijn eenzaamheid. Maar hij blijft tegen zichzelf zeggen: geef de moed niet op! Je moet altijd blijven hopen!

Op een dag gaat de bel. Zuchtend staat meneer De Hoop op. Langzaam loopt hij naar de deur. Het is de buurman. “Goedemorgen, buurman De Hoop! Mijn suiker is op. Mag ik wat van u lenen?”

Meneer De Hoop doet de deur iets verder open. “Kom verder”, mompelt hij. Suiker genoeg, denkt hij bij zichzelf. Zelf doet hij al drie jaar lang nergens meer suiker in, dus bij hem raakt het nooit op. In de keuken schept hij wat suiker in een bakje en geeft het aan de buurman.

Omdat de buurman het onbeleefd vindt om meteen weer weg te lopen, vraagt hij: “Hoe is het eigenlijk met u, meneer De Hoop?” Meneer De Hoop haalt zijn schouders op. Hij vertelt over zijn huisje, waar gaten in de muren zitten en de verf van de deuren afbladdert. Hij vertelt over zijn voet. En hij vertelt dat hij zich soms alleen voelt. “Maar ik geef de moed niet op, hoor!” zegt hij er zo vrolijk mogelijk achteraan. “Ik blijf hopen. Elke dag ga ik weer in mijn stoel zitten, en dan hoop ik weer de hele dag dat er iets gebeurt.”

De buurman denkt even na. “Ja, maar...”, zegt hij voorzichtig, “blijft u dan altijd de hele dag zitten? Kunt u niet iets doen om ervoor te zorgen dat er iets gebeurt?”

“Nee, dat kan ik niet zomaar doen”, antwoordt meneer De Hoop. ‘Ik heb zo’n last van mijn voet, dat ik bijna geen stap kan zetten. En in mijn eentje kan ik ook nooit zoveel beginnen; je kunt toch niet in je eentje de wereld veranderen? En dat huis van mij, daar is geen beginnen aan! Er zijn zoveel lelijke plekken, dat het eigenlijk geen zin heeft om er iets aan te doen. Daarom blijf ik altijd maar zitten, op mijn stoeltje voor het raam. Maar: ik houd de moed erin!”

De buurman knikt nadenkend. Dan neemt hij afscheid en gaat weer weg. Even later zit meneer De Hoop weer in zijn stoel voor het raam.

De volgende dag, als het nog vroeg in de ochtend is, wil meneer De Hoop weer op zijn stoel gaan zitten. Maar net op dat moment gaat de bel. Verbaasd kijkt meneer De Hoop naar de klok. Half acht nog maar. Wie kan dat zijn, zo vroeg in de ochtend? Als hij de deur opendoet, valt zijn mond open van verbazing. Op het tuinpaadje staan wel tien mensen! Hij herkent meneer De Vries, van een paar huizen verderop. En mevrouw Verschoor, van nummer 20. Ze hebben werkkleren aan en gereedschap in hun hand. Vooraan staat de buurman. “Goedemorgen, meneer De Hoop!” zegt hij vrolijk. “Mogen we binnenkomen? We hebben vandaag een hoop te doen!”

Stomverbaasd kijkt meneer De Hoop op de deurmat toe hoe tien mensen langs hem heen zijn kleine huisje binnegaan. Een uur later is het hele huis gevuld met geluid. Er wordt getimmerd, gezaagd en geschilderd. Er wordt gepraat en gelachen. Vooral door meneer De Hoop, die steeds maar rond blijft lopen door zijn huis. Met iedereen maakt hij een praatje, hij vertelt grappen en hij zegt hoe gelukkig hij wel niet is. Hij vindt het geweldig dat iedereen gekomen is. Hij voelt zelfs de pijn in zijn voet niet meer.

Aan het eind van de dag neemt meneer De Hoop afscheid van de buurman. “Ik weet niet hoe ik je moet bedanken...”, stamelt hij. “Nou, dat hoeft ook niet, hoor!” zegt de buurman. “We hebben een leuke dag gehad met elkaar. Ik dacht, het is weleens leuk om met de hele straat iets te doen. Daarom ben ik gisteravond de deuren langsgegaan en heb ik mijn plan verteld. Volgens mij vond iedereen het een leuke dag!”

Die avond gaat meneer De Hoop niet meer in zijn stoel voor het raam zitten. Hij blijft maar door zijn huis lopen. Blij kijkt hij naar de muren, waar geen gaten meer in zitten. Naar de deuren, die strak in de verf zitten. Een bakje suiker kan een hoop doen, denkt hij bij zichzelf.